

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' – Ἔτος ΙΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 846²

Κυριακὴ ΙΖ' Χαναναίας (Ματθ. 15,21-28)
17 Φεβρουαρίου 2013 (2002)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἐπόδειγμα πίστεως

«ὦ γυναίκα, μεγάλη σου ἡ πίστις! γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις» (Ματθ. 15,28)

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, ἀγαπητοί μου, –πρέπει νὰ τὸ ποῦμε πολλές φορές, ὥσπου νὰ ριζώσῃ στὴν καρδιά μας– εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός. Αὐτὸς εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς πίστεώς μας, ἡ ρίζα τῆς Ἐκκλησίας μας. **Ὁ Χριστὸς μας εἶνε Θεός.** Τὸ φωνάζει ὅλο τὸ σύμπαν, ὑλικὸ καὶ πνευματικόν. Τὸ φωνάζουν πρὸ παντὸς τὰ **θαύματα**, ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ κάνῃ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἐνα ἀπὸ τὰ θαύματα αὐτὰ διηγεῖται τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

Ὁ Χριστὸς, βαδίζοντας ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ, ἔφτασε στὰ ἄκρα τοῦ Ἰσραήλ. Πέρα ἀπὸ ἑκεῖ κατοικοῦσαν **εἰδωλόατρες**, οἱ κάτοικοι τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος.

Γιατί ὁ Χριστὸς ἔφτασε μέχρι τὰ **σύνορα**;

Γιὰ νὰ δείξῃ, ὅτι δὲν εἶνε Θεὸς ἐνὸς μόνο λαοῦ, ὅπως τὸν ἤθελαν –καὶ τὸν θέλουν μέχρι σήμερα– οἱ Ἑβραῖοι. Ὁ Χριστὸς ἦρθε γιὰ ὅλους τοὺς λαούς, γιατί **ὅλοι εἶνε παιδιὰ του.** ἦρθε στὰ σύνορα, γιὰ νὰ βρῇ αὐτοὺς ποὺ κατοικοῦσαν καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν Ἰσραήλ: στοὺς εἰδωλόατρες, στοὺς Ἕλληνες, στὴν Εὐρώπη, στὴν Ἀμερικὴ, στὴν Ἀφρικὴ, στὴν Αὐστραλία, στὴν ἀπέραντη Ἀσία.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Χριστὸς ἐκεῖ, μιὰ γυναίκα **Χαναναία**, ἀπ' αὐτοὺς δηλαδὴ ποὺ κατοικοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια τοῦ Ἰσραήλ, ἄφησε τὴν πατρίδα καὶ τὸ χωριὸ τῆς, καὶ ἦρθε νὰ τὸν βρῇ. Καὶ μόλις εἶδε τὸ Χριστό, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ «**Κύριε, ἐλέησον**», νὰ λήῃ αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις ποὺ κ' ἐμεῖς τὶς λέμε στὴν ἐκκλησία.

Τὸ «**Κύριε, ἐλέησον**» τὸ λέμε πολλές φορές κατὰ τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας. Ὁ ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου ζητᾷ ὠρισμένα πράγματα ἀπὸ τὸ Θεό, γιατί ὁ Θεὸς εἶνε ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἀγαθῶν. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ ἱερεὺς παρακαλεῖ, οἱ ψάλτες καὶ ὁ λαὸς λένε τὸ «**Κύ-**

ριε, ἐλέησον». Ἐμεῖς ὅμως αὐτὸ τὸ «**Κύριε, ἐλέησον**» δὲν τὸ λέμε **μὲ τὴν καρδιά** μας. Μέσ' στὴν ἐκκλησία ὁ ἕνας κοιτάει τὸ ρολόι του, ὁ ἄλλος χασμουριέται. Τὸ κορμί μας εἶνε ἐκεῖ, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ μας εἶνε ἔξω, στὸ δρόμο, στὴν ἀγορὰ, στὸ σπίτι, στὰ παιδιὰ, στὴ γυναῖκα, στὰ χωράφια, στὰ ζῶα... Δὲν λέμε τὸ «**Κύριε, ἐλέησον**» μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὅπως ἡ Χαναναία. Ἐκεῖνη τὸ ἔλεγε μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά τῆς.

Τὴ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Κύριο; Εἶχε ἓνα **κορίτσι ἄρρωστο**· ἦταν δαιμονισμένο, εἶχε δαιμόνιο. –Μὰ **ὑπάρχουν δαιμόνια**; θὰ πῆ κάποιος.

Ὅποιος ἀμφιβάλλει, ἄς πάῃ στὴν Κεφαλονιά, στὸν Ἅγιο Γεράσιμο, νὰ δῇ **τί κάνουν τὰ δαιμόνια**. Μόλις θὰ μπῆ τὸ δαιμόνιο στὸν ἄνθρωπο, ὁ ἄνθρωπος χάνει τὰ λογικά του. Ἄλλα λέει καὶ ἄλλα κάνει. Πέφτει μιὰ στὸ νερὸ –μιὰ στὴ φωτιά, ἀφρίζει. Εἶνε θέαμα ἐλεεινόν.

Ἡ μάνα αὐτὴ ὑπέφερε, καιγόταν. Ἔτρεξε σὲ γιατρούς, ἴσως καὶ **σὲ μάγους** ἀκόμη. Ἀλλὰ οἱ μάγοι κακὸ καὶ ὄχι καλὸ θὰ κάνουν· γιατί εἶνε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος. Καὶ ἡ Χαναναία, ἀφοῦ δὲ βρῆκε πουθενὰ θεραπεία, **κατέφυγε στὸ Χριστό**. Τὸν παρακαλοῦσε· Ἐλέησέ με τὴ δυστυχισμένη μάνα... Γιατί μιὰ φορὰ ὑποφέρει τὸ παιδί, δέκα φορές ὑποφέρει ἡ μάνα.

Καὶ ὁ Χριστὸς; Ἄκουγε δίχως νὰ δίνῃ ἀπάντησι. Ἦθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι τῆς γυναίκας. Οἱ μαθηταί του τὸν παρακαλοῦσαν νὰ κάνῃ καλὰ τὸ κορίτσι, γιὰ νὰ πάψῃ ἡ μάνα νὰ φωνάζῃ. Μὰ ἐκεῖνος δὲν τοὺς ἄκουγε. Ἐκεῖ φάνηκε ἡ μεγάλη **πίστι τῆς Χαναναίας**.

Ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε. Κ' ἐκεῖνος τῆς εἶπε κάτι **λόγια πολὺ σκληρά**, ποὺ ἂν δὲν εἶχε πίστι θὰ ἔφυγε.

–Σ' ἀκούω, τῆς ἀπάντησε. Ἀλλὰ δὲν εἶνε σωστὸ νὰ πάρω τὸ ψωμί ποὺ εἶνε προωρισμένο γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὸ δώσω στὰ σκυλιὰ.

Ποιά εἶνε τὰ **σκυλιὰ**, καὶ ποιά τὰ **παιδιὰ**; Τὰ

θαύματα που κάνω, λέει ο Χριστός, πρέπει να τὰ ἀπολαύσουν τὰ παιδιά. Παιδιά εἶνε ὁ **Ἰσραηλιτικός λαός**, που πίστευε στὸν ἀληθινὸ Θεό. Σκυλιά εἶνε οἱ **εἰδωλολάτρες**, γιατί ὅπως τὰ σκυλιά κάνουν ἀσχήμιες ἔτσι κι αὐτοὶ ἔκαναν πράγματα που προκαλοῦσαν φρίκη.

–Ναί, Κύριε, ἀπαντᾷ ἡ Χαναναία· δὲν εἶμαι ἄξια νὰ λέγωμαι ἄνθρωπος καὶ παιδί σου καὶ ν' ἀπολαμβάνω τὰ ἀγαθὰ σου. Ἐνα σκυλάκι εἶμαι. Ἀλλὰ στὸ σπίτι, ὅταν τὰ παιδιά τρῶνε τὸ ψωμί καὶ τὸ φαγητό, καὶ τὸ σκυλάκι περιμένει νὰ πέση κανένα ψίχουλο γιὰ νὰ τὸ φάη. Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, Κύριε, δός μου κ' ἐμένα **ἓνα ψίχουλο ἀπὸ τὴ χάρι σου**. Δὲν θέλω ὀλόκληρο τὸ ψωμί, ἓνα ψίχουλο ζητῶ... Ὅπως μιὰ ἀκτίνα, που ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἄπειρο, θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὴ γῆ, ἔτσι κ' ἓνα ψίχουλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ φτάνει.

Μεγάλη ἡ **ταπείνωσι** τῆς Χαναναίας.

Ἐμᾶς, νὰ μᾶς ἔλεγε κάποιος σκυλιά; θὰ φεύγαμε θυμωμένοι. Καμμιά φορὰ λέμε οἱ **ἱεροκήρυκες** κάποιο λόγο αὐστηρό, κ' οἱ Χριστιανοὶ θυμώνουν. Ἄ, μᾶς ἔβρισε σήμερα, λένε· δὲν ξαναπᾶμε στὴν ἐκκλησία... Καὶ ποῦ νὰ γίνῃ **ἔλεγχος** γιὰ ὅλα τὰ ἁμαρτήματα! θὰ μᾶς σταυρώσετε... Ἀπὸ τὰ χίλια που κάνετε ἓνα σᾶς λέμε, μ' ὄλο τὸν πόνο καὶ τὴν εὐγένεια, κ' ἐσεῖς θυμώνετε καὶ μᾶς κατηγορεῖτε.

Ἐδῶ λοιπόν ὁ Χριστὸς ὕβρισε τὴ γυναῖκα, σκυλάκι τὴν εἶπε. Αὐτὴ ὅμως δὲ θύμωσε. Μάλιστα ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία καὶ ἀπήντησε·

–Ναί, Κύριε, σκυλάκι εἶμαι· δός μου λοιπόν κ' ἐμένα ἓνα ψίχουλο ἀπὸ τὸ τραπέζι σου.

Τότε ὁ Χριστὸς, που εἶδε μιὰ τέτοια πίστι, τῆς εἶπε·

–᾿Ω γυναῖκα, μεγάλη εἶνε ἡ πίστι σου, «*γενηθήτω σοι ὡς θέλεις*» (Ματθ. 15,28). Θαυμάζω καὶ βραβεύω τὴν πίστι σου.

Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη βγῆκαν τὰ δαιμόνια καὶ τὸ κορίτσι τῆς ἔγινε καλά.

* * *

Νὰ μιμηθοῦμε κ' ἐμεῖς τὴν πίστι τῆς Χαναναίας, ἀγαπητοί μου. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

Ὅπως ἐκείνη ἔτσι κ' ἐμεῖς **ἔχουμε βάσανα**. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς βάσανα. Ὁ ἕνας ἔχει παιδί ἀνάπηρο, ὁ ἄλλος ἔχει παιδί ἄρρωστο στὸ κρεβάτι, ὁ ἄλλος ἔχει παιδί καθυστερημένο καὶ ἀνόητο που δὲ μαθαίνει γράμματα. Ἄλλος ἔχει δύσκολη γυναῖκα, μὲ σκληρὴ γλῶσσα, που τὸν πικραίνει συνεχῶς καὶ τὸν κάνει νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἡ ἄλλη ἔχει ἄντρα ἄσωτο, μέθυσο, σκληρὸ καὶ ἀπάνθρωπο... Ἄλλος πάλι ἔχει οἰκονομικὲς

δυσχέρειες καὶ δὲ μπορεῖ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν του. Ἄλλον τὸν κυνηγοῦν, τὸν συκοφαντοῦν, τὸν διαβάλλουν, τὸν τρέχουν στὰ δικαστήρια. Ἄλλος ἔχει κορίτσι καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὸ παντρέψῃ. Ἄλλος ἔχει βάσανα μὲ τὸν ἑαυτό του· ἔχει κάποια ἀρρώστια. Ἄλλος ἔχει δαιμόνια...

Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε ἔξω· δὲν εἶνε οὔτε ὁ ἄντρας οὔτε ἡ γυναῖκα οὔτε τὸ παιδί. Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς εἶνε μέσα· εἶνε **ὁ ἑαυτός μας**, που πειράζεται ἀπὸ τὰ δαιμόνια.

Ἄν ὅπως ὁ γιατρὸς ἀκτινοσκοπεῖ τὸ σῶμα ἐξετάσουμε κ' ἐμεῖς βαθειὰ τὴν ψυχὴ μας, θὰ δοῦμε ὅτι ἔχουμε πολλὰ **δαιμόνια**. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πειράζονται ἀπὸ δαιμόνια. Ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ δαιμόνιο τοῦ θυμοῦ, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ δαιμόνιο τῆς πορνείας ἢ τῆς μοιχείας, ἄλλος ἀπὸ τὸ δαιμόνιο τῆς φιλαργυρίας καὶ πλεονεξίας... Καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ κακοῦ μας ἑαυτοῦ ὑποφέρουμε καὶ εἴμαστε σὰν δαιμονισμένοι.

Τί νὰ κάνουμε; Νὰ τρέξουμε **κοντὰ στὴν Ἐκκλησία**. Νὰ ποῦμε τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*» ὅπως ἡ Χαναναία. Νὰ ποῦμε πολλές φορές «*Ἐλέησέ μας, Θεέ μου, γιατί χανόμαστε*».

Κάθονται ἀμέριμνοι, γλεντοῦν καὶ διασκεδάζουν· ἢ τρέχουν γιὰ τὰ ὑλικά κέρδη, κ' ἔπειτα μαλώνουν στὴ μοιρασιά. Δὲ βλέπουν, ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κινδυνεύει νὰ γίνῃ **παγκόσμιος πόλεμος**. Δὲ θὰ μείνῃ τίποτε, στάχτη θὰ γίνουν ὅλα. Καὶ μετὰ θὰ δοῦμε, ποῦ εἶνε τὰ κέρδη, οἱ ἠδονές, οἱ καυγᾶδες, οἱ πορνεῖες καὶ οἱ μοιχεῖες. Θὰ γίνῃ στάχτη ὁ πλανήτης μας, γιατί ἁμαρτήσαμε πολὺ στὸ Θεό.

Σ' αὐτὰ τὰ δύσκολα χρόνια που ζοῦμε, ἀδελφοί μου, νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ πλησιάσουμε στὴν Ἐκκλησία, γιὰ **νὰ ποῦμε τὸ «Κύριε, ἐλέησον»**.

Κύριε, ἐλέησε τὰ παιδιά μας, που ἔφυγαν ἀπὸ τὸ δρόμο σου. Ἐλέησε τοὺς δασκάλους καὶ καθηγητὰς στὰ σχολεῖα. Ἐλέησε τοὺς ἄρχοντές μας. Ἐλέησε τὴ γῆ, τὰ χωράφια, τὰ ζῶα. Ἐλέησε τὴν πατρίδα μας καὶ ὅλα τὰ ἔθνη. **Κύριε, ἐλέησέ μας**.

Ἡ Χαναναία εἶπε τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*» **μὲ ζεστὴ καρδιά**, καὶ ὁ Χριστὸς μας ἔκανε τὸ θαῦμα. Σ' ἐμᾶς ἡ καρδιά εἶνε μπούζι. Κι ὅταν ἐκκλησιαζόμαστε οὔτε δάκρυα οὔτε τίποτα...

Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεό, νὰ μᾶς δώσῃ **συναίσθησι τῆς ἁμαρτωλότητός μας**. Καὶ τότε ἐκεῖνος θὰ πῇ στὸν καθένα μας αὐτὸ που εἶπε στὴ Χαναναία· «*᾿Ω ἄνθρωπε, μεγάλη σου ἡ πίστις! γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις*»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**